

er saaledes at vende Forholdet paa Hovedet, naar det ærede Medlem nu kommer og siger, at det er mig, der har stillet dette Forslag, og at det nu er ham, der skal redde de 15,000 Kr., som jeg vil tage fra Husmændene. Jeg tror ikke, der sker nogen Skade ved, at der gives 15,000 Kr. mindre ud til dette Formaal. Det ærede Medlem siger selv, at Præmieringssystemet vistnok i mange Maader er forældet, og at det ikke er nødvendigt at have det længere i den Udstrækning, og derfor vil han have flyttet Beløbet over til Brug ved Rejser. Jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem og til hele Finansudvalget, at vi iagttage Udviklingen og se, hvordan det gaar, om der ikke kan indvendes noget mod Rejserne. Jeg er ikke sikker paa, at disse Rejser ere inde i det allerbedste Spor, navnlig for de korte Rejseres Vedkommende, og en Ting er jeg fuldkommen overbevist om, nemlig at de lange Rejser, Fleredagesrejserne, for 20 Aar siden gjorde mere Nytte, end de gøre nu for Tiden; derom er der ingen Tvivl. Men det er ikke Husmandsorganisationens Skyld, at Forholdet er saadan. Det er, fordi der ligger en Tid af 20—25 Aar mellem da og nu, saa nu kunne Rejserne ganske naturligt ikke gøre den Nytte, som de kunde den Gang. Men lad os se, hvorledes hele dette Forhold arter sig, saa kunne vi tales ved. Der sker ingen Skade ved at gaa ned til 75,000 Kr., som de ærede Medlemmer for Københavns Amts 2den Valgkreds og Saksjøbing selv have anmodet mig om at foreslaa, aldeles ikke.

For ikke at spilde Tiden skal jeg sige, at jeg er ganske enig i de Betragtninger, som den ærede Ordfører for Finansudvalget (P. Th. Nielsen) fremsatte angaaende Tilskuddet til Fiskerskoler.

Det gør mig noget ondt, at man har strøget Tilskuddet til Foreningen „Arbejdet adler”. Det, der er sagt imod den Bevilling i Dag, kunde være rigtigt, hvis der var Tale om en aarlig Bevilling, men her er jo kun Tale om 5,000 Kr. een Gang for alle. Her er Tale om at bevilge 5,000 Kr. til Bygningsudgifter, der i alt ere anslaaede til 10,000 Kr., og det forekommer mig dog, at denne Forening har sat sig et Maal, som det nok var værd at gøre Forsøg paa at naa frem imod. Det, Foreningen vil søge at raade Bod paa, er netop noget, der angaar Samfundet i allerhøjeste Grad. Det er ingen Faginteresse, nej; det er en virkelig Samfundsinteresse, det her drejer sig om. Naar Foreningen saa kommer og siger til Staten: Vi lægge 5,000 Kr. paa Bordet og bede Staten lægge 5,000 Kr.

ved Siden af een Gang for alle for at starte dette Værk, saa synes jeg ikke, vi skulle være saa haardhændede at nægte det. Jeg kan ikke tilbageholde en Beklagelse over, at Udvalget har taget den Stilling, og jeg vil henstille til Udvalget, om det ikke vil tage Spørgsmaalet op igen mellem 2den og 3die Behandling.

Jeg erindrer ikke, om det næste Punkt, Spørgsmaalet om Tilskud til Uddannelse af Kvinder, der maatte ønske som Lærere, at forestaa Husholdningskursus, er blevet omtalt. Jeg skal om den Ting kun sige, at det er en Bevilling, som ligger under Landboforeningernes Administration, og de sætte — og jeg paa deres Vegne — megen Pris paa at beholde Tilskuddet.

Landbrugslotteriets Overskud har jeg strejffvis været inde paa efter den Anledning, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) har givet mig. Indtil dette Øjeblik har jeg ikke faaet nogen Meddelelse fra min ærede Kollega, den højtærede Justitsminister, om, at der er nogle Penge at dele ud, saa for den Sags Skyld kunde det ærede Medlem fra Ringsted godt spare sin Iver for at faa mig til at erklære, at jeg nok, saa snart jeg faar et Par Skilling, skal løbe hen til de samvirkende danske Husmandsforeningers Formand, Hr. Jørgen Nielsen, Viby, og sige til ham: Hør, kære Jørgen Nielsen, hvad skal jeg gøre ved disse Penge, som jeg i Gaar fik af Justitsministeren? Jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i at love dette, selv om han finder paa nok saa mange Historier om, hvad der er foregaaet i Finansudvalget. Der er ingen Penge at uddele, og derfor behøver man heller ikke at strides om, hvem man skal raadføre sig med i den Anledning.

Spørgsmaalet om Tiendekommissionens Honorarer synes jeg, det er ret overflødigt at beskæftige sig med. Det Forhold er fastslaaet i Tiendeafsløsningslovens § 33, og at man for Alvor skulde tænke paa nu at revidere Tiendeafsløsningsloven paa et enkelt Punkt, tvivler jeg noget paa. Og de Herrer vide naturligvis meget godt, at Honoraret er fastsat ved Lov. At Tiendekommissionen har haft saa lidt at bestille, giver naturligvis Anledning til Betragtninger over, at det lidt, den har udrettet, er betalt dyrt. Jeg ved ikke, om Rigsdagen skulde være saa forfærdelig glad ved, om Tiendekommissionen havde haft saa meget at bestille, at man maatte sige, at det sandelig var en knap Betaling for det meget Arbejde. Jeg synes, man maa se paa det Forhold som paa Politibetjenten, der gaar paa Gaden. Han bestiller maaske